

ὁ δὲ Σουλτάνος πρὸς ἐμὲ ᾤουζ' ἔδεν τὸν καὶ στέλλῃ
κί' ἐγὼ εἰς τὸ Σερῆν τὸ ἔϊκόσ μου καὶ τοῦ στέλλω.
«Εἴθε ὁ Τουρκοῦ κί' ὁ Ρωμηοῦ νὰ εἶναι γάλα μέλι
καθὸς ἐγὼ ἐπεύχομαι κί' ἐπιθυμῶ καὶ θέλω.

«Εἴθε μ' ἀγάπην ἀληθῆ νὰ διαβῇ ὁ χρόνος
καὶ νὰ πατήσῃ κί' ὁ Χαμίτ εἰς ταῦτα τὰ ἰδέαη,
καὶ δεῖπνον νὰ τοῦ κἀνωμεν ἐπὶ τοῦ Παρθενίους
μὲ κοκορέτσι μπόλινο καὶ μὲ ἀτζεμ πιλάφι».

Κί' ἀπήνητος ὁ Πρεσβευτὴς ἰστὴν πρόσωπον ἐκείνην·
«ὦ Βασιλεῦ Γεώργιε, ποῦ ἄρχει καὶν δὲν ἔχει πάθος,
τοῦ θένους τοῦ ἱστορικοῦ καὶ τοῦ ὑπερηφάνου,
δεχθῆτε τοὺς χαίρειοι τοῦ χαίρειου Σουλτάνου.

«Ὁρῶζομαι ἰστὴν Φατιμὴ καθὸς καὶ ἰστὴν Προφήτην
πὸς ὁ Σουλτάνος καθ' Ἰμὸν καὶν δὲν ἔχει πάθος,
καὶ ἂν τὸ αἷμα ἔτρεφε ἀρθύνας εἰς τὴν Κρήτην
γιαγῆς ὄλιτοῦ, ὦ Βασιλεῦ, συνέθι πάλιν λάθος.

«Ἄν ὁ Σουλτάνος κάποτε μὲ τρόπον σὰς κτυπῇ,
ἀλλὰ δὲν σὰς ἐχθρεύεται, ἀλλὰ σὰς ἀγαπᾷ,
καὶ σὸς' αἰ' σχέσεις δὲν χαλοῦν τῶν φίλων μας κρατῶν
δισὶ αἷμα ἔτρεφε ὄλιτον τῶν Κρητῶν.

»Ἄν ὁ Τρικουπὴς τὴν Τουρκίαν μὲ νότες φοβερίζῃ
καὶ ὁ Βεζύρης ὁ Κιζιμὴ τῆς χῶνης ἰστὸν ντουλιπῆ,
μὲ ὁ Χαμίτ πρόνομα ἰστὸς Κρητικὸς χαρίζε
καὶ ἴδρα μένει πάντοτε τῶν Τουρκῶν ἡ ἀγάπη.

»Κί' ἂν δένεται μὲ πῖο βαρειαῖς ἡ Κρήτη ἀλυσίτες
δὲν γράφει τὴν ἀγάπη μὲ μῆδ' Ὀδλεμὰ καλέμι,
κί' οἱ τόσοι μπεχλιβάνηδες κί' οἱ Καφαρετζημπασηδες
ἐμπένου Φιλελληγησὸν εἰς ὄλο τὸ Χαρέμι.

»Ὁ κραταῖος μου κύριος, τὸ ἔθνος σὰς τιμῶν,
ἐκ τοῦ ὄψιστου θρόνου του προπὶν' ὑπερ' Ἰμὸν.
Πρὸς σὰς ὁ νοδὸς του στρέφεται καὶ ἡ ψυχὴ του ὄλη
καὶ σεις μονάχα μὴ φορὰ θὰ πᾶρετε τὴν Πόλι».

Εἶπεν αὐτὰ ὁ Πρεσβευτὴς μὲ τρόπον νυλικέτο
κί' ἐπέταξε τὸ φέσι του ἰστὸν Βασιλῆα τὸ πᾶτο,
καὶ διαχῶσις ἔγιναν διάφοροι ἐκεῖ
καὶ ἄρχισε τὸ λι γερὸν νὰ πᾶζ' ἡ μουσική.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τυρὸς Ἄγραφον σπάνιος εἰς τῶν τυρῶν τὰ εἶδη,
ποῦ εἶναι ἀπαράτητος εἰς τὰς τραπέζας ἄλας,

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κᾶνο — πὸς ἰστὸν σπῆτι μου ἀνέθι
ἰστὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κί' ἀπὸ τοῦδε σουροεσί,
μὲ ζενοδοχεῖον Σῶθι — θαδ' ἰστὸν λάθι τρεῖς ἰστὸν Σῶθι.

πολεῖται εἰς τὸν Πειραιᾶ εἰς τὸν Ὀικονομῆν
κί' εἰς πάντας τοὺς σημαντικοὺς ἐναυθα παντοπόλας.
Ἐκ παχυτότου γλακτοῦ τὰ μέλα θρεπτικοῦ,
θεκνίης δὲ παχύτερος καὶ τοῦ Ἑλβετικοῦ,
ἀβρὸς κατασκευάζεται μὲ μέθοδον σφῆν
εἰς μίαν δυσθεώρητον τῆς Πίνδου κορυφῆν.

Ὁ Μᾶγος ὁ Εὐάγγελος μὲ τὸν Τσανακαλιθῆν,
Ζαχαροπλάστα ἄριστοι καθ' ἔλην τὴν Ἑλλάδα,
κἀνωμεν λαμπρὰ γλυκίσματα εἰς σῆματα καὶ εἶδη
ἰστὸν Ζαχαροπλάστειον τῶν τὴν προσφιλεῖ Παλλάδα,
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἀπάνω κειμένην
κί' ἀπὸ τοῦδε νότου τῶν γλυκῶν παλὸν εὐνοουμένην.
Ἐκεῖ σπουδῆν καὶ μάθησιν πραγματικὴν θὰ ἴδῃς,
ἐκεῖ θὰ εὕρῃς πάντοτε περιποιησίς τῶσας,
ἐκείνος δ' ὁ πολυγλωσσὸς Κωστὸς Τσανακαλιθῆς
ἐκείνος τῶν πελάτας του μὲ διαφόρους γλώσσας.

Τοῦ Ρωμηοῦ ὁ Καζαμίας μὲ μικρὰς καινοτομίας.

Σταθῆτε, τόπον ὄλοι σακ... μᾶς ἤλθε... νάτος! νάτος! ...
θὰ ἔβγῃ τὰ Χριστούγεννα τρελλὸς καὶ κουδουνάτος.

Εἰς τοῦτον περιέχονται πολλὰί τε καὶ παντοῖαι
τοῦ Φασουλῆ καὶ Περικλῆ μεγάλα προφητεῖαι,
ἀλλόκοτοι, ἀνέπιστοι, σωσταὶ καὶ ἀληθεῖς,
ποῦ μὲ αὐτὰς τρελλάνεται καὶ χᾶσις ὁ καθεῖς.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ Φασουλῆς κί' ὁ βλάμης Περικλέτος
ἐπήρανε καθήφορο διὰ τὸ νέον ἔτος
κί' ὁ στίχος ἐπιλημμέριος καὶ σὸν ποτάμι τρέχει
αὐτὸς ὁ Καζαμίας μας εἰκόνας δὲν δὲ ἔχη.

Ἄπλους τοὺς ἀναγνώστας τοῦ ἐφέτος χαίρετῆ
καὶ μ' ὄλους ἀστεῖαται καὶ κᾶνει χωρατὰ.
Ἰστὸν τέλος δὲ ὁ Φασουλῆς, κυτᾶζων τοὺς ἀστέρας,
ὡς Κάλχας οἰστρογλατηθεῖς καὶ πλήρης μεγαλείου,
προλέγει τὴν καταστροφὴν τῆς ἀνθρωπίνης σφαίρας
διὰ τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἔισκου τοῦ Ἥλιου.

Δι' ὄλ' αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ ἄλλα σοβαρὰ
δοῦν τὸν Καζαμίαν μὲ ἐπιθυμοῦν καὶ θέλου
ἀμέσως τοὺς παρακαλῶν νὰ στέλλουν τὸν παρὰ,
ἀλλῶς ἀξια γράμματα μονάχα νὰ μὴ στέλλουν.

Εἰς μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν
λεπτὰ πενήτητα ἡ τιμὴ,
εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν
ἐξήγητα καὶ προπληρωμῆ.

Μὲ Χριστιον, μὲ μὴ μάνθη, — μὲ μεγάλα ὀικοδομῆ,
καὶ μὴ χῆρα δίχως ἄνθη, — ποῦταν ἄλλοτε μᾶμμη.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κοκινῆς» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προμαστίου, κοινοῦτος πόλις.